

[Schovelin.]

fremSAT, og det er jo rigtigt. Mig forekommer det, at man kan sige om det oprindelige Lovforslag, at det havde en vis naturlig Tilknytning til Londoner-Resolutionen, selv om der altsaa kan paapeges Forskelligheder, og at det dog i alt Fald paa det afgørende Punkt søgte at realisere Londoner-Resolutionens Fordringer, nemlig ved at gennemføre Offentliggørelsesprincippet. For saa vidt var der altsaa, hvad jeg vil kalde rent teknisk set god Gang i Støvlerne. Men nu kan man i Sandhed tale om de skønne spildte Kræfter. I Stedet for ser vi, at et helt andet Lovforslag er udarbejdet, til sidst var der egentlig ikke andet tilbage ved anden Behandling af det oprindelige, end at der stod Prisaftaler *m. v.*, det lille „*m. v.*“, men denne lille uskyldige — eller maaske ikke uskyldige Tilføjeelse er fjernet, for at man ikke skulde være i nogen som helst Tvivl om, at det, der her foreligger, er noget fra den højtærede Ministers oprindelige Lovforslag vidt forskelligt. Der er sket en Forbytning ligesom i „Et Folkesagn“. Kun er der det sørgelige ved det, at det er en Skifting, der er byttet med en Trolldunge; det er for saa vidt ikke blevet bedre ved det.

Jeg maa sige, at det forbavser mig i høj Grad at se, hvorledes der i Folketingets Venstre er faret en Lyst til at tage Lovforslag ud af Regeringens Haand og skrive dem om. Der er en Figur i Shakespeares „En Skærsommernatsdrøm“, som i Danmark hedder Rendegarn. Da Haandværkerne er ude i Skoven for at indstudere den Komædie, de skal spille for Fyrsten, og Rollerne skal fordeles, siger Rendegarn: Maa jeg, lad mig, det kan jeg saa udmærket gøre, jeg kan brøle som en Løve og hvad det skal være. Ved alle Lovforslag, der kommer frem, melder Folketingets Venstre sig og siger: Maa jeg, maa jeg, maa jeg ikke faa Lov til at skrive det om! Først Husleje-loven; den skrev de helt om, og nu denne Trustlov; lad mig komme til, jeg skal nok skrive den om! Jeg forstaaer meget godt, at den højtærede Minister til at begynde med blev ganske betuttet over at se Forslaget saadan blive revet ham af Hænde og blive skrevet helt om. Naar, han ser paa det og siger, at det er jo ganske som i Madam Mangors Kogebog: det samme paa en anden Maade. Og saa finder han sig i det, og jeg kan meget godt forstaa, at han finder sig i det, skønt jeg maa sige, at det forekommer mig, at hans Forslag unægtelig *lovtæknisk* set var betydeligt bedre. Ja, man kunde rejse det Spørgsmaal, om det egent-

lig er i nøje Overensstemmelse med selve Forfatningen, selve Grundloven, der jo kræver tre Behandlinger af et Forslag i hvert Ting. Her kommer nu dette Forslag over til os, og det har jo, naar man kender hele Sagens Forhistorie, ved, hvordan det er gaaet til i Udvalget, o. s. v., faktisk kun haft halvanden Behandling. Det Forslag, vi nu skal til at behandle, har kun haft halvanden Behandling, den øvrige halvanden Behandling er blevet den højtærede Ministers oprindelige Forslag til Del. Men ifølge Grundloven skal et Lovforslag, der er behandlet i Folketinget, have haft tre Behandlinger, inden det naar her til Landstinget.

Men der er ogsaa et andet Spørgsmaal: Bør der overhovedet lovgives paa dette Omraade? Jeg ser, at Venstre har skrevet i Betænkningen — jeg maa maaske have Lov til at læse disse faa Linier op: at de krydsende Hensyn af juridisk, økonomisk, erhvervsmæssig og social Karakter paa lægger stor Varsomhed. *Stor Varsomhed!* Men er det ikke saa, at Varsomhed kræver Omhu, og Omhu kræver Tid? Dette Lovforslag kræver derimod, hvis det skal gennemføres saadan uden videre, Hast. Paa den store Generalforsamling, der fandt Sted i Gaar i Børsalen, hvor hele Børsalen var stoppende fuld, vedtog man en Resolution, der egentlig kun gik ud paa dette ene: at man ikke vilde jage denne Sag igennem. Jeg skulde tro, at Rigsdagens Anseelse ogsaa vilde være bedst tjent med, at vi ved Behandlingen af et Forslag som dette, hvorved vi dog lovgiver paa et helt nyt Omraade, hvor man, som Venstre i Folketinget udtalte og i Sandhed har Ret i, skal vise Varsomhed og Forsigtighed, fik Tid til at gennemgaa det paa omhyggelig Maade. Jeg er ikke Tilhænger af Fascismen, og jeg tror ikke, at vi har nogen Diktatorskikkelse eller nogen Mussoliniskikkelse her i Danmark. Derfor er vel nu en Gang trods alle Angreb det parlamentariske System, det, vi foreløbig maa holde os til. Men det kan ikke andet end skade Rigsdagens Anseelse, at man ser et forholdsvist roligt Tempo de første fem Maaneder, naar der i de sidste 14 Dage kommer en saa uhyre Hast med alting, at vi skal jage en Mængde Love igennem. Derfor var jeg ogsaa glad ved at høre den ærede Ordfører for Venstre, naar han sagde, at denne Sag ikke alene burde i Udvalg, men at den ogsaa krævede en dybtgaaende Behandling. Det Ord *dybtgaaende* maa jeg sige var en ren Vederkvælgelse for min Sjæl at høre, en *dybtgaaende Behandling* tror jeg netop er det rigtige overfor dette Forslag.